

— nie przyjęła systemu środków zmierzających do zachęcenia przedsiębiorstw kolejowych i zarządców infrastruktury do minimalizowania zakłóceń i poprawy osiągniętych wyników sieci kolejowej.

(¹) Dyrektywa Rady z dnia 29 lipca 1991 r. w sprawie rozwoju kolei wspólnotowych (Dz.U. L 237, s. 25).

(²) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2001 r. w sprawie alokacji zdolności przepustowej infrastruktury kolejowej i pobierania opłat za użytkowanie infrastruktury kolejowej oraz przyznawanie świadectw bezpieczeństwa (Dz.U. L 75, s. 29).

Odwołanie od postanowienia Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 14 lipca 2010 r. w sprawie T-571/08 Republika Federalna Niemiec przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 1 października 2010 r. przez Republikę Federalną Niemiec

(Sprawa C-475/10 P)

(2010/C 328/37)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnosząca odwołanie: Republika Federalna Niemiec (przedstawiciele: T. Henze, J. Möller i N. Graf Vitzthum, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania wnoszącej odwołanie

— uchylenie postanowienia Sądu z dnia 14 lipca 2010 r. w sprawie T-571/08 Republika Federalna Niemiec przeciwko Komisji Europejskiej;

— obciążenie Komisji Europejskiej kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Przedmiotem niniejszego odwołania jest postanowienie Sądu, którym odrzucił jako niedopuszczalną skargę wnoszącej odwołanie na nakaz udzielenia informacji Komisji z dnia 30 października 2008 r. w postępowaniu dotyczącym pomocy państwa dla Deutsche Post AG (zwanej dalej „DPAG”) w ramach postępowania spadkowego.

Komisja nakazała w zaskarżonej decyzji, aby wnosząca odwołanie udzieliła informacji dotyczących całości kosztów i przychodów DPAG w latach 1989–2007, chociaż prywatyzacja DPAG, w ramach której miały zasadniczo miejsce kwestionowane płatności, zakończyła się już w 1994 r. Zamiast wyjaśnić

najpierw wstępną kwestię prawną, które okresy należy faktycznie uwzględnić, bez względu na związane z tym nakłady Komisja zażądała od razu informacji dotyczących przychodów i kosztów DPAG za cały okres od prywatyzacji do chwili obecnej. Takim postępowaniem Komisja w nieproporcjonalny sposób obciążyła wnoszącą odwołanie i zainteresowane przedsiębiorstwo.

Zasadniczego wyjaśnienia przez Trybunał wymaga to, czy w ramach postępowania dotyczącego pomocy państwa Komisja może zobligować państwo członkowskie faktycznie w dowolnym zakresie do udzielenia informacji, nie podlegając przy tym bezpośredniej kontroli sądowej. Jeżeli słuszne jest stanowisko Sądu, iż tego rodzaju decyzje nie są zaskarżalne, państwa członkowskie i zainteresowane przedsiębiorstwa musiałyby zawsze najpierw dokonać znacznego — również finansowego — nakładu, aby sprostać odpowiednim nakazom, chociaż uważają je za sprzeczne z prawem. Ponadto istnieje niebezpieczeństwo ujawnienia tajemnic handlowych, których znajomość może nie mieć żadnego znaczenia dla postępowania dotyczącego pomocy państwa.

Zaskarżone postanowienie Sądu narusza prawo pod wieloma względami.

Po pierwsze, Sąd dokonał błędnej wykładni pojęcia aktu zaskarżalnego i nie uwzględnił orzecznictwa w tym zakresie, badając zaskarżony akt „na podstawie jego treści”. Badanie aktu na podstawie jego skutków materialnoprawnych ma bowiem znaczenie tylko wtedy, gdy brak jest decyzji, która już ze względu na jej formę prawną ma charakter wiążący. Ponieważ jednak moc obowiązująca decyzji Komisji wydanej na podstawie art. 10 ust. 3 rozporządzenia nr 659/1999 wynika już z jej formy prawnej, nie ma konieczności dalszego badania, czy zgodnie z wolą autora środek ten miał konkretnie na celu wywołanie skutków prawnych dla wnoszącej odwołanie.

Po drugie, Sąd błędnie ocenił tymczasowy charakter nakazu udzielenia informacji, dochodząc do błędnego wniosku — odwołując się do orzecznictwa dotyczącego dopuszczalności skargi na wszczęcie postępowania wyjaśniającego w prawie konkurencji — że ostateczny charakter decyzji jest również rozstrzygający dla dopuszczalności skargi na kwestionowany tu nakaz Komisji.

Po trzecie, Sąd błędnie ocenił skutki prawne nakazu udzielenia informacji, nie uwzględniając, że dany środek wywiera wiążące skutki prawne wtedy, gdy narusza interesy adresata poprzez ingerencję w jego sytuację prawną. Ma to miejsce w przypadku nakazu udzielenia informacji, gdyż niezastosowanie się do niego pociąga za sobą sankcje. Polegają one z jednej strony na tym, że państwu członkowskiemu odmawia się powołania się na niepełny charakter podstawy faktycznej, a Komisji zezwala się na rozstrzygnięcie na podstawie dostępnych akt sprawy. Z

drugiej strony wiąże się z tym obniżenie poziomu dowodu, od którego Komisja może założyć, że wskazane przez nią okoliczności zostały udowodnione. Oznacza to polepszenie pozycji procesowej Komisji, z którym wiąże się pogorszenie pozycji danego państwa członkowskiego w formalnym postępowaniu wyjaśniającym. Poprzez nakaz udzielenia informacji wnosząca odwołanie została postawiona przed wyborem: albo naruszy swoje zobowiązania, przez co jednak odmawia się jej powołania się na niepełny charakter podstawy faktycznej i obniża się poziom dowodu po stronie Komisji, albo w celu zachowania swoich praw obrony jest faktycznie zmuszona do przekazania informacji w nieproporcjonalnej ilości. Obok doznanego uszczerbku prawnego pojawia się przy tym zawsze nadzwyczajny nakład czasowy i finansowy, który nie zostanie zrekomensowany. Także niezależnie od niniejszego postępowania nakaz udzielenia informacji może pociągać za sobą skutki prawne dla danego państwa członkowskiego w ten sposób, że niezastosowanie się do niego może prowadzić do postępowania w przedmiocie uchybienia zobowiązaniom na podstawie art. 258 TFUE, a w skrajnym przypadku do postępowania o nałożenie kary pieniężnej na podstawie art. 260 TFUE.

Po czwarte orzeczenie Sądu narusza zasadę państwa prawa i skutecznej ochrony prawnej poprzez to, że jedyną ochronę przed nadmiernym nakazem udzielenia informacji widzi w niezastosowaniu się do niego. Takie postępowanie nie jest racjonalne i narusza wspomniane zasady. Ochrony prawnej przed bezprawnymi nakazami udzielenia informacji nie można uzależnić od tego, by państwo członkowskie się do nich nie zastosowało. Możliwość zaskarżenia nakazu udzielenia informacji stanowi jedyny środek dla tego, by obowiązkowi lojalności państwa członkowskiego nie wystawiać na nieograniczony zakres uznania Komisji, a Komisji umożliwić ze swej strony zachować obowiązek lojalnej współpracy z państwami członkowskimi.

W końcu Sąd błędnie ocenił kompetencje w sprawach dotyczących pomocy państwa, orzekając, że ochrona przed nieograniczonym nakazem udzielenia informacji ma polegać na odmowie przekazania informacji przez państwo członkowskie, które jego zdaniem nie są konieczne do ustalenia stanu faktycznego. Wiąże się z tym obce podziałowi kompetencji w prawie pomocy państwa przeniesienie obowiązku ustalenia stanu faktycznego i określenia przedmiotu postępowania na państwa członkowskie. To przeniesienie kompetencji, do którego zmierza Sąd, narusza podział kompetencji określony w art. 107 i 108 TFUE, nakłada na państwa członkowskie ryzyko błędnej oceny i zwalnia Komisję we wskazanym stopniu z obowiązku starannego ustalenia stanu faktycznego w postępowaniu administracyjnym.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Unabhängiger Verwaltungssenat des Landes Vorarlberg (Austria) w dniu 1 października 2010 r. — projektart Errichtungsgesellschaft mbH, Eva Maria Pepic i Herbert Hilbe przeciwko Grundverkehrs-Landeskommission Vorarlberg

(Sprawa C-476/10)

(2010/C 328/38)

Język postępowania: niemiecki

Sąd krajowy

Unabhängiger Verwaltungssenat des Landes Vorarlberg

Strony w postępowaniu przed sądem krajowym

Strona skarżąca: projektart Errichtungsgesellschaft mbH, Eva Maria Pepic und Herbert Hilbe

Strona pozwana: Grundverkehrs-Landeskommission Vorarlberg

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepis art. 6 ust. 4 dyrektywy 88/361/EWG z dnia 24 czerwca 1988 r. w sprawie wykonania art. 67 traktatu (¹), zgodnie z którym może zostać utrzymane w mocy istniejące prawo krajowe regulujące zakup drugich miejsc zamieszkania, może być nadal stosowany do nabywania drugich miejsc zamieszkania, położonych w państwie członkowskim UE, przez obywatela należącego do Europejskiego Obszaru Gospodarczego Księstwa Lichtensteinu?
- 2) Czy uregulowanie krajowe, które z powołaniem się na art. 6 ust. 4 dyrektywy Rady 88/361/EWG z dnia 24 czerwca 1988 r. zakazuje obywatelowi Księstwa Lichtensteinu nabycia położonego w jednym z państw UE drugiego miejsca zamieszkania, jest sprzeczne z postanowieniami Porozumienia o Europejskim Obszarze Gospodarczym dotyczącymi swobody przepływu kapitału, wobec czego organ krajowy nie powinien zastosować takiego uregulowania?

(¹) Dz.U. L 178, s. 5.

Odwołanie od wyroku Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 7 lipca 2010 r. w sprawie T-111/07 Agrofert Holding a.s. przeciwko Komisji Europejskiej, wniesione w dniu 27 września 2010 r. przez Komisję Europejską

(Sprawa C-477/10 P)

(2010/C 328/39)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnosząca odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: B. Smulders, P. Costa de Oliveira, V. Bottka, pełnomocnicy)